

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. J. D.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2023, č. j. 52 A 11/2022-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Praze zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. 127486/2022/KUSK. Tím žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 14. 2. 2022, č. j. 1071/DSA/22/LUVE, jímž byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl dopustit porušením § 4 písm. c) téhož zákona, neboť jako řidič osobního vozidla dne 11. 6. 2021 v 10:08 v Mělníku v ulici Zádušní nerespektoval dopravní značku B2 „*Zákaz vjezdu všech vozidel*“. Za uvedený přestupek byla stěžovateli uložena pokuta podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výši 1500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[2] V žalobě stěžovatel namítal především nesprávnost výroku prvostupňového rozhodnutí (neodpovídal standardům trestního práva; nebylo konkretizováno, kterou konkrétní povinnost § 4 písm. c) zákona o silničním provozu stěžovatel porušil; neplyne z něj, co konkrétně stěžovatel „*nerespektoval*“). Dále nesouhlasil s tím, že správní orgány posoudily otázku zavinění jako nevědomou nedbalost, přestože z odůvodnění se zdá, že šlo spíše o nedbalost vědomou, a že neodůvodnily výši sankce. Podle stěžovatele bylo napadené rozhodnutí založeno na nedostatečných důkazech – v této souvislosti namítal

nedostatky oznámení o přestupku a podjatost pprap. M. a pprap. H., kteří vypovídali jako svědci. Na podporu svého tvrzení, že do zákazu vjezdu nevjel, stěžovatel předložil výpočty, dle nichž by hlídka městské policie nestihla (s ohledem na lidskou reakční dobu) v daném místě vozidlo bezpečně zastavit. Podle stěžovatele navíc pprap. M. neměl při výkonu své pravomoci pokrývku hlavy.

[3] **Krajský soud** neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

[4] Výroková část prvostupňového rozhodnutí podle krajského soudu splňovala všechny relevantní náležitosti obsažené v § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Byl zde jasně popsán skutek (včetně místa, času a způsobu spáchání) i jeho právní kvalifikace. Krajský soud připustil, že výrok bylo možno formulovat jinak, ovšem zákon o odpovědnosti za přestupky strukturu výroku tak podrobně nepředepisuje. Krajský soud dále upozornil, že správní orgány se přiklonily k nejmírnější formě zavinění v duchu zásady *in dubio pro reo*. Rovněž odůvodnění uložené sankce shledal krajský soud dostatečným, neboť správní orgán s ohledem na osobu stěžovatele přistoupil k uložení správního trestu při spodní hranici zákonné sazby.

[5] Krajský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když přistoupil k výsledku strážníků a nevycházel pouze z oznámení o přestupku. S odkazem na judikaturu krajský soud upozornil, že zpravidla je věrohodnější výpověď policisty než obviněného z přestupku (pokud se v konkrétním případě neprokáže něco jiného). Stěžovatel podle krajského soudu neprokázal žádnou indicii o tom, že by přístup strážníků mohl být ovlivněn způsobem jejich odměňování. Z pouhé skutečnosti, že příjem z pokut je příjmem obce, nelze dovozovat podjatost osob, které jsou z jejího rozpočtu placeny. Údajné rozpory ve výpovědích se týkaly pouhých dílčích okolností, v podstatných rysech se však shodovaly (nelze odhlížet od reálných omezení lidské paměti). Okolnost, kde přesně pprap. M. stál, nebyla podle krajského soudu podstatná. K výpočtům zabývajícím se reakční dobou a dobou nutnou k zastavení vozidla krajský soud poznamenal, že stěžovatel by musel vozidlo tak jako tak uvést téměř do klidu před křižovatkou s ulicí Legionářů, pprap. M. měl tedy dost času vozidlo bezpečně zastavit. Krajský soud nepovažoval za věrohodné tvrzení stěžovatele, že zamýšlel zastavit před značkou a couvat na parkoviště před domem č. p. X, neboť na tomto parkovišti se lze bez problémů otočit.

[6] K oznámení přestupku, kterému podle stěžovatele chyběly náležitosti, krajský soud upozornil, že tato listina byla pouhou přílohou stejnojmenné listiny, která již veškeré potřebné náležitosti (včetně čísla jednacího a podpisu pprap. M.) obsahovala. Podle krajského soudu pokrývka hlavy nepředstavuje povinnou část stejnokroje, kterou by bylo nutné mít nasazenou po celou dobu výkonu svých pravomocí. Krajský soud připomněl, že toto tvrzení stěžovatel ani neuplatnil ve správním řízení, takže se jím správní orgány nemohly zabývat.

[7] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá, že jde o věc podstatně převyšující jeho zájmy ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, pročez je kasační stížnost přijatelná.

[8] Krajský soud podle stěžovatele neřešil podstatu žalobní námitky týkající se nutnosti uvádět v rozhodnutí, že řízení se vede pro skutek (nikoli pro přestupek), čímž se dopustil

pokračování

nepřezkoumatelnosti a odeprání práva na soudní přezkum. Stěžovatel zdůrazňuje potřebu srozumitelného, přesného a zákonného rozhodnutí o vině a trestu a apeluje na Nejvyšší správní soud, aby ujednotil formu a obsah rozhodnutí v této oblasti. Odkazuje rovněž na trestní řád a jeho výklad soudní praxí, který rozlišuje mezi „*skutkem*“ a „*trestným činem*“. Poukazuje přitom na nedostatky v současné praxi správních orgánů rozhodujících o přestupcích. Podle stěžovatele je třeba i na správní rozhodnutí o vině a trestu uplatnit požadavky srovnatelné s trestním procesem.

[9] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že absence doslovné citace porušeného ustanovení ve výroku rozhodnutí není sama o sobě důvodem k jeho nezákonnosti. Odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 1994, sp. zn. 3 To 105/93, č. R 43/1994 tr., podle něhož je nutno uvádět rozhodné skutkové okolnosti v tzv. skutkové větě rozsudku a výrok rozhodnutí musí obsahovat konkrétní vyjádření porušené povinnosti, nikoli jen odkaz na právní normu. Argumentuje, že i ve správním trestání (analogicky s trestním právem) je nutné specifikovat porušení povinnosti. Stěžovateli není jasné, za co byl odsouzen, zda za neřízení se světelnými signály, přestože na místě nebyly, nebo za něco jiného. Poukazuje na to, že soudy nemohou nahrazovat veřejnou správu a že Nejvyšší správní soud by měl požadovat jasné specifikace porušené povinnosti pod sankcí zrušení rozhodnutí.

[10] Výrok o porušení povinnosti stanovené dopravní značkou by měl být podle stěžovatele specifitější: tak jako v případě překročení rychlosti je třeba uvést konkrétní rychlost, tak v projednávané věci mělo být uvedeno, jakým způsobem a o jako vzdálenost došlo k porušení zákazu. Stěžovatel opakuje potřebu sjednocení formy a obsahu výroků správních rozhodnutí v oblasti porušení dopravního značení a specifikace skutku, aby bylo zřejmé, jaké konkrétní jednání porušení způsobilo.

[11] Stěžovatel je toho názoru, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkou vadného úředního záznamu, který podle doktríny „*plodů z otráveného stromu*“ nemůže sloužit jako základ pro správní řízení a směr dokazování. Správní řízení zahájené na základě nezákonného a vadného úředního záznamu nemůže podle stěžovatele vést k zákonnému rozhodnutí. Stěžovatel poukazuje na potřebu zodpovězení otázky, zda lze vést správní řízení na základě zjevně vadného úředního záznamu, a zdůrazňuje, že tento problém přesahuje jeho vlastní zájmy.

[12] Podle stěžovatele je pokrývka hlavy historicky i v současnosti neoddělitelnou součástí uniformy a je explicitně vyžadována předpisy upravujícími vzhled a složení stejnokroje obecní policie. Odkazuje na zákon o obecní policii, který vyžaduje, aby strážník při výkonu svých pravomocí prokázal svou příslušnost k obecní policii stejnokrojem, a na vyhlášky a lokální předpisy, které pokrývku hlavy explicitně zahrnují jako součást stejnokroje. Stěžovatel požaduje, aby bylo jednoznačně rozhodnuto, zda je pokrývka hlavy povinnou součástí stejnokroje a zda její absence může mít vliv na legálnost zastavení vozidla strážníkem. Dále uvádí, že na absenci pokrývky hlavy, a tedy neúplnost stejnokroje, není povinen při zásahu upozorňovat. Zdůrazňuje, že vzhledem k povaze obecní policie (letní uniforma může být jednoduché tričko), je pokrývka hlavy zásadním prvkem rozpoznatelnosti a legitimnosti strážníka. Poukazuje na paralely s mezinárodním právem a významem uniforem a pokrývek hlavy pro odlišení kombatanů od civilního obyvatelstva, čímž zdůrazňuje důležitost kompletního a řádného stejnokroje pro zákonné vykonávání pravomocí obecní policie.

[13] Závěrem stěžovatel opakuje svou argumentaci k nesrovnalostem ve svědeckých výpovědích (druhá svědkyně podle něj potvrdila jeho verzi události) a zdůrazňuje, že podle nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, č. N 119/81 SbNU 853, nemůže být výpovědi policistů automaticky přikládána vyšší váha oproti výpovědím jednotlivců. Opakuje své výpočty, jimiž se snaží odůvodnit, že děj proběhl jinak, než tvrdil svědek pprap. M. Kritizuje rovněž postup žalovaného, který podle něj nepřezkoumal možnost jiné varianty události, a poukazuje na potenciální motivaci strážníků k bezdůvodnému ukládání pokut, protože pokuty představují příjem rozpočtu samosprávného celku, z něhož jsou strážníci placeni. Tvrdí, že strážníci jsou hodnoceni podle počtu ukládaných pokut, což by mohlo vést k motivaci k ukládání bezdůvodných pokut.

[14] V podání ze dne 29. 1. 2014 stěžovatel zopakoval, že správní orgány se dostatečně nezabývaly možností jiné varianty události, kterou uváděl stěžovatel. Zdůraznil, že i krajský soud připustil odlišnosti svědeckých výpovědí týkající se skutečností, které dle stěžovatele představovaly zásadní okolnosti (např. místo, odkud pprap. M. sledoval provoz na pozemní komunikaci). Závěry krajského soudu o nutnosti zpomalení před křižovatkou s ulicí Legionářská podle stěžovatele představovaly spekulaci v rozporu s obsahem spisu, navíc vyvracely tvrzení svědka, že stěžovatel se pohyboval rychlostí 30–40 km/h. S důrazem na zásadu *in dubio pro reo* stěžovatel zopakoval svůj požadavek na vysoce kvalitní důkazní řízení v přestupkových věcech a důležitost presumpce nevin.

[15] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[16] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o „věci mezinárodní ochrany“, nýbrž o všechny „věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce“. Tato změna však nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, nebo ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto soud i nadále vychází z ustálených kritérií.

[18] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 As 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní

pokračování

judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[19] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost. Stěžovatel sice předestřel několik otázek, u nichž dovozoval nutnost posouzení Nejvyšším správním soudem, veškeré tyto otázky však už byly judikaturou správních soudů řešeny. Pátý senát neshledal žádné důvody, proč by bylo nutné předložit věc rozšířenému senátu či provést judikaturní odklon.

[20] Předně je nutno uvést, že krajský soud se žalobními body zabýval a nedopustil se nepřezkoumatelnosti, kterou namítá stěžovatel. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení však nepředstavuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. nálezn ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. N 26/52 SbNU 247). Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru, že výrok prvostupňového rozhodnutí přes určité formulační rezervy splňuje nároky zákona a judikatury, jednoznačně tím vyvrátil názor stěžovatele, že ve výroku bylo nutno explicitně uvést, že řízení se vedlo pro skutek, nikoli pro přestupek. K žádnému odepření přístupu k soudu tedy nedošlo.

[21] Obsahem výroku rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. Rozsudky ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23 či ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43 se sice týkaly předchozí právní úpravy, ovšem principy v nich uvedené lze aplikovat i za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který oproti předchozí právní úpravě nevymezil zásadně odlišné náležitosti výroku rozhodnutí. I při posuzování případu dle zákona o odpovědnosti za přestupky Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že na vymezení skutku nelze klást přehnané nároky (srov. např. rozsudek ze dne 18. 4. 2023, č. j. 4 Ads 25/2023-26, či ze dne 14. 11. 2023, č. j. 7 As 99/2023-31). Na judikaturu ohledně přesnosti uvedení místa a dalších detailů spáchání přestupku odkázal již krajský soud v bodě 15 (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018-41, a ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017-34).

[22] K problematice právní kvalifikace skutku se pak vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Byť na zde řešený případ dopadala předchozí právní úprava, rozšířený senát v rámci svých úvah zmínil i § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Na uvedené rozhodnutí navazuje i další judikatura tohoto soudu (srov. např. rozsudky ze dne 10. 8. 2021, č. j. 9 Afs 272/2020-67, ze dne 9. 9. 2021, č. j. 8 As 182/2019-26, či ze dne 14. 12. 2022, č. j. 10 As 269/2022-46). K projednávané věci pak lze poznamenat, že ač stěžovatel uvádí, že mu není jasné, za co byl „odsouzen“, v jiných částech kasační stížnosti proti rozhodnutím správních orgánů velmi přesně argumentuje.

[23] Co se týká údajně vadného „úředního záznamu“, v této souvislosti již krajský soud upozornil, že šlo pouze o přílohu oznámení o přestupku, které veškeré zákonné náležitosti splňovalo (bod 36 napadeného rozsudku). Veškerá následná argumentace principem „*plodů z otráveného stromu*“ je tedy založena na předpokladu vadnosti oznámení o přestupku, který byl krajským soudem vyvrácen. Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, „*kasační námitka*“, která nereaguje na rozsudek krajského soudu, je námitkou, která se opírá pouze o jiné důvody, než jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., je tudíž nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[24] Ač se stěžovatel srovnáním s postavením „*kombatanta*“ v mezinárodním právu snaží navodit dojem závažnosti otázky nasazení pokrývky hlavy, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že se obdobnou situací zabýval již v usnesení ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 32/2022-42. Tam zdůraznil, že soudy nejsou povolány k nápravě sebenepatrnějšího nedostatku v činnosti veřejné správy (srov. usnesení tohoto soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS) a že nevýrazná pochybení procesní povahy zpravidla nedosahují takové intenzity, aby způsobila přijatelnost kasační stížnosti (srov. usnesení tohoto soudu ze dne 8. 1. 2007, č. j. 5 Azs 89/2006-86). Pokud k výše uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl i v případě, kdy byla nedostatečnost stejnokroje prokázána (ve věci sp. zn. 10 As 32/2022), tím spíše nemůže být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti pouhé neprokázané tvrzení stěžovatele, uvedené navíc poprvé až v žalobě.

[25] Ke stěžovatelovým výpočtům ujeté vzdálenosti lze poznamenat, že stěžovatel se pokouší o velmi přesné výpočty z velmi nepřesných dat (jak jinými slovy poznamenal již krajský soud). Nejvyšší správní soud ve spisu ověřil, že údaj „30–40 km/h“ uvedl svědek v odpovědi na otázku: „*Jakou rychlostí jelo vozidlo Mercedes k dopravní značce B2?*“ Nešlo tedy o rychlost v okamžiku minutí dopravní značky, ale v nespecifikovaném okamžiku před touto událostí. Z tvaru komunikace (který je seznatelný z mapy obsažené ve spisu, jakož i z fotografií pořízených po odstavení vozidla stěžovatele) je zřejmé, že přibližující se vozidlo muselo být viditelné minimálně 20 m před tím, než projelo kolem značky B2. Jak trefně upozornil již krajský soud, vzhledem k blízkosti křižovatky s ulicí Legionářskou (taktéž zřejmá z mapy a fotografií – nejde o žádnou spekulaci krajského soudu) by bylo i bez zastavení strážníkem nutné uvést vozidlo téměř do klidu krátce po projetí kolem značky B2. Z toho jednoznačně vyplývá, že nelze stavět jakékoli závěry na předpokladu rychlosti 30–40 km/h na úrovni značky B2 (nic takového svědek netvrdil). Stěžovatelovy výpočty tedy věrohodnost svědka nijak nezpochybnil, nečinily tak ani nepodložené obecné dohady ohledně odměňování, které taktéž přesvědčivě vyvrátil krajský soud.

[26] Přijatelnost kasační stížnosti nezaložil ani odkaz na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16. I z právního názoru formulovaného v tomto rozhodnutí totiž jednoznačně plyne, že za účelem zpochybnění věrohodnosti svědecké výpovědi je nutná existence objektivní pochybnosti o nezainteresovanosti svědka na výsledku řízení. Žádnou takovou objektivní pochybnost však v rámci posuzování přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal.

[27] I když Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, stalo se tak dle § 104a s. ř. s. pro její nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační

pokračování

stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu; výrok o náhradě nákladů řízení se tedy v takovém případě opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, nicméně žádné náklady nad rámec správní činnosti mu nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu